

Arrest

nr. 77 403 van 16 maart 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 29 december 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 november 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 23 januari 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat O. MOSTREY, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, die de Iraakse nationaliteit bezit verklaart een Arabier en sjiïet te zijn, afkomstig van de wijk 'al Ridou' in de provincie Nasseriyah in Zuid-Irak. U en uw familie zouden geen politieke activiteiten hebben ontplooid in Irak. Omstreeks eind 2004-begin 2005 zou u zijn gerekruteerd bij de 'Emergency Police' ('Shurta al Tawari') van Basra. U zou tot begin 2011 voor de politie hebben gewerkt. Hiernaast zou u als bijverdienste taxichauffeur zijn geweest. Van 2005 tot 2008 zou u belast zijn geweest met de bewaking van het gebouw van uw politiedirectoraat van Basra. U zou tevens in opdracht van uw overste huiszoeken hebben verricht op zoek naar verboden wapens. Tussen 2008 en 2011 zou u zijn ingezet op de controlepost 'al Fajhaa' in Basra. U zou er identiteits- en voertuigcontroles hebben verricht. Ook

zou uw eenheid regelmatig zijn ingezet in de beveiliging van divisie 14 van het Iraakse leger bij arrestatieopdrachten van verdachten. In januari 2011 zou uw verantwoordelijke uw eenheid de opdracht hebben gegeven een bureau van de radicale sjiietische militie 'Tair Allah' binnen te vallen. U zou met uw eenheid zeven leden van deze groepering hebben gearresteerd en overgedragen aan het politiedirectoraat. De arrestanten zouden zijn meegenomen door de 'Istichbarat' (Inlichtingendienst). Een maand later, in februari 2011, zouden onbekende mannen naar uw ouderlijk huis zijn gekomen op zoek naar u. U zou met verlof zijn geweest en bij verwanten hebben vertoefd in 'al Zubeir' in Basra. Uw jongere broer (M.) zou in uw plaats zijn ontvoerd door deze mannen. Hij zou drie dagen zijn vastgehouden, geslagen en mishandeld. Zijn ontvoerders zouden zich niet kenbaar hebben gemaakt en de reden niet hebben opgegeven waarom ze u zoeken. Uw broer zou dichtbij uw huis zijn vrijgelaten en de boodschap hebben meegekregen dat ook u zou worden ontvoerd. U gaat ervan uit dat uw belagers tot de militie 'Tair Allah' behoren omdat u en uw familie met niemand anders problemen hebben. Ze zouden u zoeken vanwege uw deelname aan de arrestatie van zeven van hun leden. U zou dit incident telefonisch hebben gemeld aan uw verantwoordelijke. Hij beloofde u na te gaan hoe men u zou kunnen beschermen. Nadat u hem later opnieuw zou hebben opgebeld zou hij zijn mobiele telefoon voor u hebben afgesloten. U zou hierdoor het vermoeden hebben gekregen dat hij een pion zou zijn van de Iraanse Geheime Dienst. Bevreesd voor vervolging door 'Tair Allah' zou u zijn ondergedoken in de provincie Dhiqar, op het platteland. U zou er ongeveer vijf maanden hebben verbleven bij verwanten. U zou contact hebben onderhouden met uw familieleden. Deze zouden u verteld hebben dat leden van 'Tair Allah' niet meer naar uw huis zijn gekomen om u te zoeken. Echter, u zou beslist hebben Irak te verlaten. Op 18 juli 2011 zou u in het bezit van uw Iraaks paspoort legaal Turkije zijn ingereisd. Vervolgens zou u clandestien per vrachtwagen naar België zijn doorgereisd waar u op 30 juli 2011 aankwam en u op 1 augustus 2011 vluchteling verklaarde.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) te worden opgemerkt dat aan u de hoedanigheid van vluchteling niet kan worden toegekend en dit omwille van de volgende redenen.

Er zijn ernstige twijfels gerezen omtrent de geloofwaardigheid van uw vermeende tewerkstelling als politieagent in Irak. U verklaarde voor de 'Emergency Police' te hebben gewerkt van 2005 tot begin 2011. Ter staving hiervan legde u een oude politiekaart neer, geldig van 1 augustus 2005 tot 1 augustus 2006, welke bovendien overduidelijk een kleurenkopie blijkt te zijn (zie gehoorverslag CGVS, p. 3, p. 8). Hiermee geconfronteerd verklaarde u deze kaart zo te hebben ontvangen van uw politiedirectoraat van Basra. Deze uitleg kan niet worden aanvaard. Immers, het is weinig geloofwaardig dat een politiedienst u een afdruk zou hebben afgeleverd in plaats van een origineel stuk. Het document betreft een kleurenkopie, immers ook de stempel en de signatuur erop zijn overduidelijk een kopie. Daarenboven is het ook opvallend dat op de Engelstalige ommezijde van de politiekaart uw naam (alsook andere gegevens) zelfs niet staan vermeld. Vervolgens is het zeer merkwaardig dat u tot begin 2011 met een vervallen politiekaart van 2005 bij de 'Emergency Police' heeft mogen blijven werken. U legt geen recentere document neer (zie gehoorverslag CGVS, p.3, p.4, p.7). U verklaarde dat u nadat de geldigheidstermijn van deze kaart was verlopen, een nieuwe politiekaart heeft aangevraagd en ontvangen, in 2006 en geldig tot 2007. Hierna zou u geen recentere politiekaarten meer hebben ontvangen van Binnenlandse Zaken. Wel zou uw politiedirectoraat u in 2007 een attest van verlies hebben afgeleverd van uw politiekaart van 2006 die u zou hebben verloren. Uw vervallen politiekaart van 2005 en dit attest van verlies zouden hebben volstaan om u als politieagent te legitimeren bij de 'Emergency Police' en bij controleposten van de politie en het leger. Meer nog, u zou met deze oude politiedocumenten burgers in uw gezelschap vlot door de controleposten hebben kunnen loodsen omdat u zich hiermee als politieagent kon identificeren (zie gehoorverslag CGVS, p.3, p.4, p.7). Als politieman bij de 'Emergency Police' oogt dit alles zeer onwaarschijnlijk. Immers, het is geheel ongeloofwaardig dat het Iraakse Ministerie van Binnenlandse Zaken een politieagent langer dan vier jaar met een oude en vervallen politiekaart zijn ambt heeft laten uitoefenen en al zeker niet bij een 'gevoelige' politiedienst zoals de 'Emergency Police'. Uzelf verklaarde dat deze dienst belast is met identiteits- en voertuigcontroles aan controleposten en met huiszoekingen en arrestaties van personen die verdacht werden van verboden wapenbezit en criminaliteit (zie gehoorverslag CGVS, p.6, p.8). Ter voorkoming van (terroristische) aanslagen en ter bestrijding van criminaliteit is het geheel ongeloofwaardig dat Binnenlandse Zaken haar politiekorps met oude vervallen en gekopieerde politiedocumenten laat functioneren en zo in eerste instantie haar eigen veiligheid in het gedrang brengt.

Dient tevens vastgesteld dat u geen enkel ander recent document kon voorleggen ter staving van uw tewerkstelling bij de politie gedurende de laatste drie jaar. De door u voorgelegde documenten van uw aanstelling bij de politie, een opleidingsattest, een dankbrief van het bureau van Mensenrechten voor uw aanhouding van een illegale oliegastanker en een EHBO-cursus bij de politie dateren allen van 2004 met uitzondering van de EHBO-cursus die dateert van 2006. Bovendien betreffen het allen kopieën,

geen originele stukken, waardoor de bewijswaarde ervan zeer gering is (zie gehoorverslag CGVS, p.4, p.5). Uzelf verklaarde dat het opleidingsattest van de politie, dat u voorlegde, een origineel is. Echter, dit document blijkt overduidelijk een ingescande kopie te zijn. Het is zeer merkwaardig dat u geen enkel recent politiedocument kon voorleggen.

Ook is het opmerkelijk dat u gedurende de ongeveer zes jaar dat u voor de politie zou hebben gewerkt de graad van gewone politieagent zou hebben behouden zonder enige promotie tot een hogere rang (zie gehoorverslag CGVS, p.5). Nochtans zou u zich, volgens uw verklaringen, zeer verdienstelijk hebben gemaakt en aan belangrijke politieacties met succes hebben deelgenomen. Uw uitleg, namelijk als zou u geen kans tot promotie hebben gemaakt vanwege afgunst door Iraakse officieren omdat u destijds in 2004 door de Britse coalitietroepen zou zijn gerekruteerd, is weinig overtuigend (zie gehoorverslag CGVS, p.5, p.6). Immers, u verklaarde dat het Britse leger in 2007 de veiligheid heeft overgedragen aan de Iraakse autoriteiten en Basra heeft verlaten (zie gehoorverslag CGVS, p.6). Het is dan ook weinig geloofwaardig dat u sinds het vertrek van de Britten na zoveel jaren dienst bij de Iraakse politie niet met de minste promotie zou zijn gehonoreerd.

Bovenstaande vaststellingen ondergraven de geloofwaardigheid van uw beroep als politieagent in Irak tot aan uw vertrek in 2011.

Ook dienen er enkele opmerkingen te worden gemaakt betreffende de problemen die u aanhaalt met leden van de militie 'Tair Allah' vanwege uw arrestatie van zeven van hun leden. U verklaarde dat uw broer in uw plaats door uw afwezigheid bij u thuis zou zijn ontvoerd door leden van 'Tair Allah'. Hij zou drie dagen zijn vastgehouden en mishandeld. U zelf neemt aan dat de daders van bovenstaande militie waren, nochtans zouden ze zich nooit alsdusdanig hebben voorgesteld en blijkt dit enkel speculatie van uw kant te zijn. De ontvoerders zouden uw broer wel vragen over u hebben gesteld maar verder niks hebben losgelaten over een eventuele arrestatie waarbij u betrokken was. Ook zouden ze met geen woord hebben gerept over de reden waarom ze u zouden zoeken. Uzelf zou hebben afgeleid dat uw belagers tot 'Tair Allah' behoren omdat u met niemand anders problemen zou hebben (zie gehoorverslag CGVS, p.8, p.10, p.11).

Ook is het merkwaardig dat zij na de vrijlating van uw broer, die naar uw zeggen plaatsvond dichtbij jullie huis, niet meer naar u zijn komen zoeken, toch wanneer u het beoogde doelwit zou zijn geweest. Dit terwijl u verklaarde dat ze uw broer nog lieten weten dat u ook nog zou worden ontvoerd alhoewel daartoe klaarblijkelijk geen enkel initiatief meer werd genomen (zie gehoorverslag CGVS, p.10, p.11, p.12).

Alsook verklaarde u in Irak nog ongeveer vijf maanden ondergedoken te hebben geleefd. U zou wel nog contacten hebben onderhouden met uw ouderlijke thuis. Ze zouden u hebben laten weten dat uw belagers niet meer zouden zijn opgedaagd. Ook verklaarde u dat uw familie tot op heden geen vervolgingsproblemen hebben in Nasseriyah (zie gehoorverslag CGVS, p.2, p.12). Iniden men u werkelijk zou viseren omwille van uw betrokkenheid bij een politieactie tegen leden van hun militie, is het wel zeer merkwaardig dat "Tair Allah" niets meer zou hebben ondernomen tegen u noch tegen uw achtergebleven familie. Uit uw relaas blijkt immers dat zij goed wisten waar jullie woonachtig waren en kan minstens worden verwacht dat zij uw ouders en broer nog zouden zijn komen interpellieren of lastigvallen omtrent u. Dit is niet meer gebeurd. De vraag dringt zich dan ook op waarom u dan toch uiteindelijk besloot om Dhiqar te verlaten en Irak te ontvluchten.

Rekening houdend met alle bovenstaande vaststellingen heeft u uw vrees voor vervolging niet aannemelijk gemaakt en rijst het vermoeden dat u om andere redenen, dan diegene die u laat uitschijnen, uw land van herkomst heeft verlaten.

Uw voorlegde identiteitskaart, nationaliteitsbewijs, rantsoenkaart en woonattest van uw vader, bewijzen weliswaar uw identiteit en afkomst uit Nasseriyah, welke hier niet ter discussie staan, maar zijn niet van die aard om bovenstaande appreciatie in gunstige zin te wijzigen. U legt verder geen stukken voor die uw problemen, of die van uw broer, met de militie "Tair Allah" kunnen ondersteunen.

Tot slot wenst het CGVS op te merken dat naast de toekenning van een beschermingsstatus op individuele gronden, een Iraakse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus kan krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit Centraal-Irak krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken. De subsidiaire beschermingsstatus wordt bijgevolg niet aan elke Iraakees toegekend.

Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt enerzijds dat de algemene veiligheidssituatie voor burgers in Irak sinds 2008 opmerkelijk is verbeterd en anderzijds dat deze veiligheidssituatie regionaal erg verschillend is (zie bijgevoegde SRB's "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak", dd. 17 mei 2011 en "De actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak" dd. 20 december 2010).

De algemene veiligheidssituatie in Irak is verbeterd en de daling van het aantal burger-slachtoffers, een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende, bleef doorgaan in 2009 en in 2010.

De geografische spreiding van het geweld en het daarbij behorende risico voor burgers is regionaal nog steeds erg verschillend. De gerapporteerde incidenten vonden vooral plaats in de vijf Centraal-Iraakse provincies waar de veiligheidssituatie voor burgers nog steeds erg problematisch blijft. In de zuidelijke provincies is de veiligheidssituatie echter sinds geruime tijd erg verbeterd en is het aantal veiligheidsincidenten en aanslagen laag. De veiligheidssituatie in de zuidelijke provincies van Irak is relatief stabiel.

Het geweld in Irak neemt nog steeds verschillende vormen aan. Het geweld werd in 2009 en in 2010 overwegend veroorzaakt door bomaanslagen van diverse aard.

In het zuiden blijft de aanwezigheid van sjiïetische milities het grootste veiligheidsprobleem. Sommige sjiïetische militante groeperingen pleegden kleinschalige aanslagen tegen de Amerikaanse aanwezigheid en de Iraakse veiligheidsdiensten. De vele kleine explosies (meestal "improvised explosive device" of IED's) veroorzaakten weinig slachtoffers, maar eerder materiële schade. Het aantal incidenten met IED's is sinds midden 2009 opmerkelijk gedaald.

In mei en augustus 2010 werden over heel Irak en ook in het zuiden een aantal gecoördineerde aanslagen gepleegd waarbij vele burgerslachtoffers vielen. Buiten deze sporadische aanslagen is de veiligheidssituatie in Zuid-Irak wel relatief stabiel gebleven (zie bijgevoegde SRB "Actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak dd. 17 mei 2011 en "De actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak" dd. 20 december 2010).

Ook UNHCR maakte reeds in april 2009 een duidelijk onderscheid tussen de veiligheidssituatie in de vijf Centraal-Iraakse provincies en de zuidelijke provincies. UNHCR riep toen rekening houdend met het reële risico op ernstige schade voor burgers in de context van het gewapend conflict nog steeds op tot het automatisch bieden van complementaire vormen van bescherming aan Irakezen uit de vijf Centraal-Iraakse provincies doch adviseerde voor Irakezen uit Zuid-Irak een beoordeling van het risico op individuele basis (zie "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Iraqi asylum-seekers" van april 2009, p. 18-21 en "Note on the Continued Applicability of the April 2009 UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Iraqi Asylum-Seekers" van juli 2010).

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in de zuidelijke provincies van Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

U komt uit de stad Nasseriyah, in de provincie Dhiqar, in Zuid-Irak waar de algemene veiligheidssituatie actueel relatief kalm is. De veiligheidssituatie bleef er de voorbije twee jaar zo goed als ongewijzigd. Het aantal incidenten, waarbij burgers het slachtoffer werden, blijft er laag. In Dhiqar worden heel wat veiligheidsmaatregelen genomen om deze kalme situatie in stand te houden en deze aanpak blijkt dan ook te werken (zie bijgevoegde SRB "De actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak" dd. 20 december 2010). U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in de stad Nasseriyah, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermeldde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Nasseriyah in Zuid-Irak actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Nasseriyah aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

2.1. Verzoeker dient tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 november 2011 een beroep tot nietigverklaring in. Hij vraagt dit beroep ontvankelijk en gegrond te verklaren en bijgevolg de bestreden beslissing te vernietigen.

2.2. De Raad wijst erop dat hij op grond van artikel 39/2, § 1 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet) de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan bevestigen, hervormen, of, in bepaalde gevallen, vernietigen. In toepassing van § 2 van

voormeld artikel doet de Raad uitspraak, bij wijze van arresten als annulatierechter over de overige beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht. Onderhavige procedure situeert zich duidelijk onder de rechtsmacht van de Raad bepaald bij artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet en ressorteert niet onder de bepaling van artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet, voorzien in artikel 39/2, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1.1. Verzoeker betoogt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) een verkeerde inschatting heeft gemaakt van de feitelikheden.

Inzake de afwezigheid van recente documenten ter staving van zijn tewerkstelling als politieagent maakt verzoeker zich in het verzoekschrift sterk dat hij originele en recente documenten zal voorleggen.

Omtrent het uitblijven van een promotie gedurende zijn loopbaan stelt verzoeker reeds tijdens het gehoor bij het CGVS te hebben uitgelegd dat dit te maken heeft met de corruptie binnen de politie waardoor bepaalde groepen quasi onmogelijk promotie kunnen maken. In zijn geval was het feit dat hij was aangenomen door de Britten het grootste obstakel. Het is gemakkelijk voor verweerder om dit te verwerpen gezien het voor verzoeker onmogelijk is het materiële bewijs te leveren van deze benadeling. Het enige begin van bewijs dat hij kon aanbrengen was de dankbrief van het Bureau van Mensenrechten waaruit blijkt dat hij zich verdienstelijk heeft gemaakt en er dus andere motieven moeten hebben gespeeld bij het constant weigeren van een promotie.

De twijfels over de redenen waarom hij Irak verliet kennen volgens verzoeker een logische uitleg. De feitelijke omstandigheden wijzen duidelijk erop dat zijn broer werd ontvoerd door leden van 'Tair Allah'. De ontvoering volgde snel op de arrestatie van hun leden, zijn broer werd gedurende zijn ontvoering ondervraagd over verzoeker en hij kreeg bij zijn vrijlating de boodschap mee dat ze verzoeker nog zouden komen zoeken. Daarbij komt dat verzoeker voorheen nooit problemen kende, alsmede dat een ontvoering door meerdere gewapende mannen wijst op een gestructureerde bende, waardoor 'Tair Allah' als bijna enige mogelijkheid overblijft.

Dat de leden van voormelde groepering niet meer terugkwamen verklaart verzoeker doordat men hem vooral wilde intimideren. De groepering wil zoveel mogelijk macht. Daarom willen ze medewerkers op diensten zoals de politie. Ze kwamen op het spoor dat verzoeker meehielp aan de arrestatie van hun leden zodat het duidelijk was dat ze hem wilden ontvoeren om hem om te brengen of hem minstens ertoe te bewegen te vluchten en zijn job niet langer uit te oefenen. *"De waarschuwing die de broer van verzoeker meekreeg bij zijn vrijlating was dan waarschijnlijk ook bedoeld als een waarschuwing voor verzoeker om te verdwijnen (...)"*. Gezien verzoeker onderdook en niet meer terugkeerde naar zijn werk was er voor 'Tair Allah' geen noodzaak meer om hem te zoeken. Hun doel was bereikt, met name het laten verdwijnen van verzoeker waardoor ze iemand van hun mannetjes zijn plaats in het politiekorps konden laten innemen. Wanneer verzoeker echter zou terugkeren zou hij snel terug een item worden voor de 'Tair Allah'.

Met betrekking tot de situatie in Zuid-Irak wijst verzoeker erop dat verweerder in de bestreden motivering toegeeft dat er regelmatig aanslagen plaatsvinden door milities door middel van IED's doch dat deze vooral materiële schade aanrichten en weinig slachtoffers teweeg brengen. De aanslagen zijn vooral gericht tegen de Amerikanen en de Iraakse veiligheidsdiensten. Gezien verzoeker jarenlang werkzaam was in het Iraakse leger liep hij een verhoogd risico. Verweerder haalt in de bestreden motivering tevens de gecoördineerde aanslagen in mei en augustus 2010 in Irak aan. Verweerder gaat te licht over de veiligheidssituatie in Zuid-Irak. Het is niet omdat de bijna dagelijkse aanslagen weinig dodelijke slachtoffers maken dat de situatie geen ernstige veiligheidsrisico's inhoudt. Het komt volgens verzoeker cynisch over om te stellen dat afgezien van een aantal gecoördineerde aanslagen met enkele tientallen slachtoffers, de situatie *"relatief stabiel"* is gebleven. Hij vordert dan ook in ondergeschikte orde de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.1.2. Ter terechtzitting legt verzoeker een originele politiebadge en twee loonfiches neer (rechtsplegingdossier, stuk 9).

3.2.1. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker niet akkoord gaat met de motieven van de bestreden beslissing. Aldus roept hij de schending in van de materiële motiveringsplicht. Verweerder

heeft het middel ook aldus begrepen en bestreden. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

3.2.3. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

3.2.4. Verzoeker weerlegt de bestreden motivering niet inzake de door hem aan het CGVS overgemaakte politiekaart, die geldig was van 1 augustus 2005 tot 1 augustus 2006 (administratief dossier, stuk 13: documenten). Zo betwist hij niet dat deze, in tegenstelling met zijn verklaringen (administratief dossier, stuk 3, p.3), klaarblijkelijk een kleurenkopie bleek te zijn, en dit met inbegrip van de stempel en handtekening. Bij confrontatie met deze vaststelling, kwam verzoeker tijdens het gehoor bij het CGVS niet verder dan te stellen dat hij deze kaart zo ontving van zijn politiedirectoraat (*ibid.*, p.8). Deze verklaring kan echter niet worden aangenomen nu het geenszins aannemelijk is dat een politiedienst aan verzoeker een afdruk van een politiekaart zou hebben afgeleverd in plaats van een origineel stuk.

Daar waar verzoeker zich in het verzoekschrift sterk maakt originele documenten te kunnen bekomen en ter terechtzitting een originele politiekaart neerlegt, dient te worden opgemerkt dat deze badge de geloofwaardigheid van zijn verklaringen ernstig ondermijnt (rechtsplegingdossier, stuk 9). Blijkens het gestelde ter terechtzitting en blijkens de op de voormelde kaart vermelde data betreft de neergelegde politiekaart het origineel van de voormelde politiekaart die werd neergelegd bij het CGVS. Dit blijkt tevens uit verzoekers verklaringen bij het CGVS, volgens welke hij, naast deze kaart, slechts één andere kaart zou hebben ontvangen die geldig was van 2006 tot 2007 en die hij zou hebben verloren (administratief dossier, stuk 3, p.3).

Desalniettemin blijkt de ter terechtzitting neergelegde kaart een aantal ernstige afwijkingen te vertonen ten aanzien van de kaart die verzoeker neerlegde bij het CGVS. Zo blijkt vooreerst de rand van de ter terechtzitting neergelegde geplastificeerde kaart op een verschillende wijze te zijn afgesneden dan de rand van de kaart waarvan op het CGVS een kopie werd bijgebracht. Tevens zijn de gegevens op de voorzijde van beide kaarten kennelijk ingevuld in een ander lettertype en blijkt de vermelding onder verzoekers bloedgroep op de ene kaart te zijn genoteerd als "pa 8111555", terwijl deze op de andere kaart is genoteerd als "8111555pa". Deze vaststelling is des te frappanter nu de op de voorzijde van deze kaarten afgebeelde stempel en handtekening wel hetzelfde zijn en op deze kaarten hetzelfde zijn gepositioneerd. Wat betreft de achterzijde van de neergelegde kaarten kunnen eveneens een aantal opmerkingen worden gemaakt. Zo zijn enerzijds de hierop afgebeelde stempel, de handtekening en het nummer opnieuw hetzelfde en op dezelfde wijze op de kaart gepositioneerd doch blijkt anderzijds dat hun achterzijde voor het overige kennelijk verschillend is. Op de bij het CGVS neergelegde kaart wordt immers aan de linkerzijde een groot logo afgebeeld, staan geen gegevens vermeld die betrekking hebben op verzoeker en is de achtergrond onbedrukt. Op de ter terechtzitting neergelegde kaart wordt het logo op de linkerzijde echter niet meer afgebeeld, worden wel degelijk een aantal gegevens betreffende verzoeker vermeld en is de achtergrond wel degelijk bedrukt.

Dat verzoeker zich ter adstructie van zijn voorgehouden werkzaamheden als politieagent bedient van dergelijke bedenkelijke documenten ondergraaft op manifeste wijze de geloofwaardigheden van zijn beweerde tewerkstelling voor de Iraakse politie.

Uit verzoekers verklaringen, zoals terecht aangehaald in de bestreden beslissing, blijkt bovendien dat hij beweerde dat hij tot begin 2011 met de vervallen politiekaart van 2005 bij de 'Emergency Police' mocht blijven werken. Hij zou, nadat de geldigheidsdatum van deze kaart verliep, in 2006 een nieuwe politiekaart hebben ontvangen die geldig was tot 2007. Hierna ontving hij geen kaarten meer. Wel zou hij in 2007 een attest hebben bekomen inzake het verlies van zijn politiekaart van 2006. Volgens verzoeker zouden dit attest en zijn vervallen kaart van 2005 hebben volstaan om zichzelf als politieagent te legitimeren bij politie en leger en zelfs om burgers in zijn gezelschap vlot door controleposten te loodsen. Deze verklaringen zijn geheel onaannemelijk. Het is immers geenszins geloofwaardig als zou het Iraakse Ministerie van Binnenlandse Zaken een politieagent langer dan vier jaar met een oude en vervallen politiekaart zijn ambt hebben laten uitoefenen en al zeker niet bij een gevoelige politiedienst als de 'Emergency Police', die gelet op het door verzoeker omschreven takenpakket (administratief dossier, stuk 3, p.6-8), was belast met de voorkoming van (terroristische) aanslagen en criminaliteit.

Ook de overige door verzoeker neergelegde documenten vormen geenszins een afdoende of overtuigend bewijs van zijn beweerde werkzaamheden bij de Iraakse politie. Wat betreft de twee stukken die ter terechtzitting worden neergelegd en waarvan verzoeker stelt dat het loonfiches zijn (rechtsplegingsdossier, stuk 9), dient te worden opgemerkt dat deze, nog daargelaten dat zij niet zijn vergezeld van een voor eensluidende verklaring, slechts worden bijgebracht in kopie. Gelet op de manipuleerbaarheid van kopieën kan aan deze stukken, te meer gelet op het hoger vastgestelde bedenkelijke karakter van de eveneens ter terechtzitting neergelegde politiekaart, geen bewijswaarde worden toegekend. Wat betreft de overige documenten inzake zijn beweerde tewerkstelling, zoals neergelegd bij het CGVS (administratief dossier, stuk 13: documenten), dient te worden vastgesteld dat verzoeker de bestreden motivering niet weerlegt waar deze vaststelt dat deze (i) met uitzondering van de EHBO-cursus van 2006, allen dateren van 2004 zodat zij hoe dan ook geen bewijs kunnen vormen voor verzoekers voorgehouden tewerkstelling gedurende de laatste drie jaren voor zijn vertrek; (ii) allen kopieën betreffen en geen originele stukken. Gelet op de manipuleerbaarheid van kopieën kan aan deze stukken bijgevolg geen bewijswaarde worden toegekend.

Betreffende de kopie van de dankbrief van het bureau van mensenrechten kan bovendien worden opgemerkt dat ook deze van bedenkelijk allooi is. Er kan immers geenszins geloof worden gehecht aan het feit dat dit een kopie zou zijn van een authentieke en daadwerkelijk door dit bureau uitgereikte brief, en dit aangezien de Engelse tekst in de hoofding van dit stuk een taalfout bevat. Deze brief zou immers uitgaan van het "**MINISTRY OF HUMAN RIGHTS**" in plaats van het "**MINISTRY OF HUMAN RIGHTS**".

Gelet op het voorgaande slaagt verzoeker er niet in ook maar enig overtuigend bewijsstuk bij te brengen van zijn voorgehouden tewerkstelling bij de politie. Van iemand die gedurende zes jaren voor de Iraakse politie heeft gewerkt in het naoorlogse Irak, kan nochtans redelijkerwijze worden verwacht dat hij deze tewerkstelling kan staven aan de hand van de nodige bewijsstukken. Daarenboven bleek verzoeker niet enkel niet in staat zijn voorgehouden tewerkstelling op afdoende wijze te staven doch bediende hij zich in dit kader, zo blijkt uit het voorgaande, tevens van een aantal uiterst bedenkelijke documenten en legde hij omtrent de wijze waarop hij zich legitimeerde als politieagent ongeloofwaardige verklaringen af. Deze vaststellingen volstaan om te besluiten dat hij zijn vermeende tewerkstelling als politieagent niet geloofwaardig maakt.

Aangezien geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde tewerkstelling kan evenmin geloof worden gehecht aan de problemen die hieruit zouden zijn voortgevloeid en die hem ertoe zouden hebben genoopt het land te verlaten.

Hetgeen voorafgaat volstaat om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

3.2.5. Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de elementen ten grondslag van zijn asielrelaas kan dienstig worden verwezen naar de sub 3.2.4. gedane vaststellingen dienaangaande, ingevolge dewelke hij niet aantoonde dat hij in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker beperkt zich ertoe inzake de veiligheidssituatie in Zuid-Irak een aantal elementen uit de bestreden motivering te belichten en te poneren dat verweerder te licht over deze situatie is gegaan, hetgeen niet dienstig is om de motivering ter zake te weerleggen. Verzoeker brengt zelf geen begin van informatie bij waaruit zou kunnen worden afgeleid dat de situatie in zijn regio van herkomst zou beantwoorden aan de criteria zoals gesteld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Uit de omstandige en gedetailleerde informatie in het administratief dossier en zoals door verweerder bij de nota gevoegd, waarin onder meer uitgebreid wordt ingegaan op de situatie in verzoekers regio van herkomst, blijkt dat de situatie aldaar niet van die aard is dat er voor burgers een reëel risico voorhanden is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet (administratief dossier, stuk 14: landeninformatie; rechtsplegingdossier, stuk 5, bijlage).

In acht genomen hetgeen voorafgaat, toont verzoeker, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

3.2.6. Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien maart tweeduizend en twaalf door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS